

Grunden til, at den ærede Forslagsstiller er fremkommen med sit, saa, i hvor smerteligt det naturligvis kan være for ham, at Initiativet er gledet ud af hans Haand, er han i det Stykke ikke selv uden Skyld; men jeg vil haabe, at han vil gjøre det godt igjen ved at stille sig paa den samme moderate Maade til dette Lovforslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds har gjort, thi saa er der dog en Mulighed for, at vi maasse kunne komme ud af det. En Mulighed, siger jeg, thi man maa ikke lægge altfor stor Vægt paa Udtalelser ved den 1ste Behandling. Den ærede Forslagsstiller har ogsaa selv antydet, at Forslaget er bragt frem af ham selv alene, og man kan derfor ikke vide, om der ikke findes endnu yderligere gaadende Anstuelser om større og meget større Nedsættelser. Jeg forundrer mig saa meget mere over Ministeriets Holdning netop ved denne Sag — jeg udtalte allerede lidt derom ved 1ste Behandling af Finantsloven, som Ministeriet ellers synes paa et andet Punkt, navnlig ved det Forlangende om en Nedsættelse af en Arbejdskommission, at ville hjælpe paa eller i alt Fald at ville lytte til de Klager, der have lydt fra de uformuende Klasser. Det undrer mig derfor saa meget mere, at den høitærede Regjering hverken paa Skolelovens Omraade, hvor vi ikke have hørt noget fra den ærede Kultusminister, og rimeligvis heller ikke faar noget at høre, eller her have mærket noget til dette indpøkkommende Sindelag hos den høitærede Regjering. Jeg skal vel være mig for her at indlade mig paa andre Lovforslag; men der kan dog vel ikke være Noget til Hinder for, at jeg nævner endnu en Reform, nemlig Fattiglongivningen. Vel er der fremlagt et Lovforslag derom, men saaledes som det er fremlagt — det kan maasse have sin store Betydning i andre Retninger, derom skal jeg ikke udtale mig — paaviser det hverken nye Baner eller nye Veie til at hjælpe de lavere Klasser op ad eller fremad eller, vil jeg hellere sige, til at hjælpe dem at holde sig oppe. Jeg vil nu haabe, at den høitærede Regjering, da den ikke kan negte, at der her er gjort et indpøkkommende Skridt, for saa vidt Flertallet i dette Thing gaar ind paa, at man nu er gaaet ned til det Halve, saa til Sjengæld vil vise sit indpøkkommende Sindelag. Jeg har fundet mig foranlediget til at udtale disse Ord, fordi jeg mange Gange har hørt det fremhævet, navnlig fra de Herrer paa den anden Side og andeksteds, at man stillede Forlangender op om Nedsættelser, men ikke var tilbøielig til at ville give en anden Skat i Stedet for, ja endogfaa, at et Flertal har negtet at ville tage en anden Skat, og derved umuliggjort en Reform. At dette sidste er en fuldstændig Misforstaaelse, er saa ofte oplyst. (Frederiksen og flere Stemmer: Nei!) Jo! det maa de Herrer undskyldes, det er virkelig oplyst, og det kan det ærede Medlem for Maribo (Frederiksen) mindst benegte; thi han vil ikke kunne være blind for, at det ærede Medlem

for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) selv i Dag har sagt, at det Lovforslag, han som Finantsminister foreslog om Toldafgifter i 1871—72, ikke var baseret paa nogen Afgang i den Forstand, at der skulde en ny direkte Skat til, men var baseret paa, at Indtægterne skulde komme fra et andet Sted. Det har det høitærede Medlem i Dag selv sagt, saa at jeg tror, at vi nu dermed kunne sige, at der er slaaet Pæl igennem dette Spørgelse, som er blevet ved at spøge flere Gange. Jeg har derfor fremhævet, jeg antager, at det vil gjælde for Mange og jeg vil haabe for Flertallets Vedkommende i dette Thing, at, naar den høitærede Minister sagde: javel, jeg gaar ind paa dette Forslag, men kun paa den Betingelse, at jeg faar Døining f. Ex. ved at anvende Reglerne i Indkomstskatloven af 2. Juli 1870, da jeg ellers ikke kan finde det forsvareligt at gaa til en saa stor Nedsættelse, — saa skulde han ikke finde nogen Modstand fra min Side, og jeg tænker det vilde gaa ligesaa med andre Medlemmer.

Frederiksen: Det ærede Medlem vilde ikke have talt saaledes, som han i dette Dieblit gjorde, hvis han havde siddet i Toldudvalget (J. h. Nielsen: Na!). Det ærede Medlem siger Na, og han har tidligere tilladt sig at sige, at det vistnok var en Feiltagelse af os, naar vi hævdede overfor den Side, hvortil det ærede Medlem hører, at de Herrer vel vare villige til Skattenedsættelser, men ikke villige til at give Finansministeren Pengene i Stedet. Man taler her saa meget om sin Villighed til at bevilge direkte Skatter; men hver Gang, der har været Forslag derom, har man ikke villet tage det. Og hvad nu særlig Toldsagen angaar, da tror jeg ikke, det kan negtes — i det Mindste ikke af nogen af de Herrer, der have siddet i Toldudvalget — at samtlige de Forslag om en direkte Skat, som vi Andre ere komne med — og en saadan Skat har været foreslaaet under meget forskellige Former — have de Herrer ikke villet tage. Man har i det Høieste villet gaa til en Antydning overfor Ministeren i Retning af, at man vilde give ham en Indkomstskat; men man kan dog ikke forlange af en Finantsminister, at han skal give Slip paa flere Millioner for en saadan Antydningens Skyld fra ærede Medlemmers Side. Og hvad var det saa for en Indkomstskat, man antydede, at man vilde give? Det var netop en saadan, som man vidste, at Landsthinget ikke vilde tage, idet den ikke skulde bevilges enten med et fast Beløb eller med en fast Procent een Gang for alle, men derimod bevilges paa de aarlige Finantslove. Altsaa kun det, hvorom man med Sikkerhed kunde sige, at ingen Finantsminister vilde kunne gennemføre det for Diebliffet i det nuværende Landsthing, — kun det var man villig, ikke til at foreslaa, men til at antyde som Noget, man muligvis vilde foreslaa. Det er altsaa den indpøkkommende med Henjyn til den direkte Skat, som det